

Layihənin istiqaməti: Azərbaycanın dövlətçilik tarixinin, milli adət-ənənələrinin, elm və mədəniyyətinin təbliği

Nº 136 (1504) 22 iyul 2017-ci il

"Mikayıl Azaflı sənəti, onun şəxsiyyəti və şəxsi keyfiyyətləri öyrənilməyə və öyrədilməyə layiq olan bir məktəbdür".

Zəlimxan Yaqub Xalq şairi

Azərbaycanda ta qədimlərdən formalaşmağa başlamış ozan-aşq sənəti xalq yaradıcılığının mühüm tərkib hissəsi kimi, xalqın isteklərini tərennüm etməklə yanaşı, Azərbaycanın görkəmlı folklorşunas alımı, mərhum professor Azad Nəbiyevin dediyi kimi, həm də xalqın spesifik mədəniyyətinin formalaşmasına çox güclü təsir göstərir. Xalq mühitində yaranmış şifahi

Dədə kişilərindən biri, Zəlimxan Yaqubun yol yoldaşı, könül sirdəsi olan Mikayıl Azaflı ilə bağlı bu suala ən yaxşı cavabı da elə özünün "Azaflı cinarı" adlı məqəsində çox dəqiqliklə ifade etmiş Xalq şairi Zəlimxan Yaqubun diliyle desək, "Haqq aşığı yaranıb ki, qəm çəkə" - deyən Haqq aşığı, "Zaman məni doğrasa da", "Ağa qara deyəmmərəm" - deyən həqiqət carisi, "Qoca Azafliyam, dilim var, lalam, Təbrizdə qardaşım, Sibirdə balam" - deyən həsrət-hicran nəğməkarı, zamanın əlləriyle döndə-döndə döyülen, zindanlar künküne atılan dərd dağı, qəm dəryası, "Özümün əllərim döydü özümü, çıgnadı qəlbimi, tökdü

Azaflı həmişə haqq-ədalet axtarıb, axtardığını tapa bilməyənse "çoxdur haqnan davam mənim", - deyə cəmiyyətdəki naqışlıklərə qarşı etiraz səsini ucaldıb. Yadların yox, "öz əlinin yandırması", "öz dilinin döydürməsi" ona daha çox təsir etsə də, tutduğu Haqq yolunda qərarlı olub:

Haqq yolunu unutmaram, Yixsa vaxtsız ölüm məni.

Özü qəmdən Qaf dağına dönsə də, sinəsi söz bağı, "min mənanın bulağı" olan ustad "qansızlara qan", "zülmətlərə dan" verməyə çalışıb həmişə, dünyadan köçəndə də "can verəydim

mağa çağırır və bu zaman bəzən fikrini özünəməxsus kəskinliklə ifadə edir:

Sədaqətdən, düz ilqardan, Haqdan dönən, kişi deyil.

Və deyir ki, şair yalnız o zaman sınır ki, haqqı, ədaleti tapa bilmir:

Ədaləti, haqqı dilər, Tapammasa, sınar şair.

Haqq sözünü aşkarla deməyin elə də asan olmadığı bir zamanda bu böyük sənətkar susmur, "ağa qara deyəmmərəm" deyərək bütövlükde xalqın fikrini poetik dillə belə ifadə edir:

buna görə də hər alime alim demir:

Hər alimə alim demə, Alim qana, qana gərək. Kim ki, çəkir el qəhrini, Qəlbə şana-şana gərək.

Dünya haqda çox ustadlar söz deyib. "Qəhri-qəza yardım olud", - deyən ustad bu dünyadan, "ustadsız aşiqlار kimi düz hava چالماي" gərdidən gileylidir. "Yoxşundan çıxammıram, belimlə bir şəhər, dünya", - deyə xitab etdiyi dünyadan gileyi onun əksər gərəyli və qoşmalarında özünü göstərir. "Çünki qəm oyluğu olan sinəsində min dərdi var, "başı qanlı, bələli"dir, onun

USTAD ASIQ - ZƏMANƏDƏN GİLEYLİ ŞAIR

özü - deyən şikayətçi, "Ağarmayıñ ay saçlarıñ, amandı", - deyib saçlarına yalvaran kəməksiz bir Allah bəndəsi, "Gördüm bir daşqın sel aparır məni, sən demə özümün göz yaşılmış", - deyən Füzulinin "Şikayetname"indən sonra ən böyük şikayetnamelər müəllifi, "Zəmanə seçməsə haqqı nəhaqdan, Dövrəndən küsmeyim, bəs kimdən küsüm", - deyən zəmanə küskünü, "Ömrümün baharı sırası bağlar, sərt tufan qocaltdı, mən qocalmazdım", - deyən gözleri odalar görmüş xalqın dərd daşıyan qocası, sənət dağlarının qoca qartalı"dır Mikayıl Azaflı.

Və hər dəfə Mikayıl Azaflıdan söz düşəndə Zəlimxan Yaqub böyük məhəbbətlə belə deyirdi: "Mən onu görürəm arzuda, xəyalda, gələcəkdə, dünyaya Haqq aşığı kimi gələnlərin ürəyində. Mən onu eşidirəm sazda, sözdə, havacatda, laylada, oxşamada. Mən onu yaşadıram ürəyimdə, səhəbtərimdə, xatirələrimdə, yaddaşımda".

Bu gün sazda, sözdə, havacatda yaşayan, ürəklərdə yeri olan Mikayıl Azaflının yaradıcılığının klassik aşq poeziyası ilə müasir aşq poeziyası arasında möhtəşəm bir körpü olduğunu qeyd edən professor Qəzənfər Paşayev isə yazar: "Azaflıının öz sənət aləmi, öz dünyası vardır. Bu dünya ulu qaynaqlardan su içib müdriklik zirvəsinə yüksəlmışdır". Yeri gelmişken, onu da qeyd edim ki, hörmətli professor Qəzənfər Paşayev ustadın şeirlərini onun qızı Maral Azaflı ilə bərabər toplayıb 2008-ci ildə 760 səhifəlik "Qoca Azafliyam" adlı kitab nəşr etdirib.

Öz sənət aləmi və özünəməsus dünyası olan və "mən həqiqət aşiqiyəm" deyən Mikayıl

özü - deyən şikayətçi, "Ağarmayıñ ay saçlarıñ, amandı", - deyib saçlarına yalvaran kəməksiz bir Allah bəndəsi, "Gördüm bir daşqın sel aparır məni, sən demə özümün göz yaşılmış", - deyən Füzulinin "Şikayetname"indən sonra ən böyük şikayetnamelər müəllifi, "Zəmanə seçməsə haqqı nəhaqdan, Dövrəndən küsmeyim, bəs kimdən küsüm", - deyən zəmanə küskünü, "Ömrümün baharı sırası bağlar, sərt tufan qocaltdı, mən qocalmazdım", - deyən gözleri odalar görmüş xalqın dərd daşıyan qocası, sənət dağlarının qoca qartalı"dır Mikayıl Azaflı.

Və hər dəfə Mikayıl Azaflıdan söz düşəndə Zəlimxan Yaqub böyük məhəbbətlə belə deyirdi: "Mən onu görürəm arzuda, xəyalda, gələcəkdə, dünyaya Haqq aşığı kimi gələnlərin ürəyində. Mən onu eşidirəm sazda, sözdə, havacatda, laylada, oxşamada. Mən onu yaşadıram ürəyimdə, səhəbtərimdə, xatirələrimdə, yaddaşımda".

Bu gün sazda, sözdə, havacatda yaşayan, ürəklərdə yeri olan Mikayıl Azaflının yaradıcılığının klassik aşq poeziyası ilə müasir aşq poeziyası arasında möhtəşəm bir körpü olduğunu qeyd edən professor Qəzənfər Paşayev isə yazar: "Azaflıının öz sənət aləmi, öz dünyası vardır. Bu dünya ulu qaynaqlardan su içib müdriklik zirvəsinə yüksəlmışdır". Yeri gelmişken, onu da qeyd edim ki, hörmətli professor Qəzənfər Paşayev ustadın şeirlərini onun qızı Maral Azaflı ilə bərabər toplayıb 2008-ci ildə 760 səhifəlik "Qoca Azafliyam" adlı kitab nəşr etdirib.

Öz sənət aləmi və özünəməsus dünyası olan və "mən həqiqət aşiqiyəm" deyən Mikayıl

ag dediyini fələk qara yazır. "Doğrunun ac, eyrinin tox", kəsiblərlə arası olmayıb, "varlırlara lele" olan dünyani dəyişməyə gücü چاتmayanda ondan heyfini belə çıxməq istəyir:

Azaflıını tutdu xata, Zır-zımrıa bata-bata, Nə ola, bir gücüm çata, Səni salam ələ, dünya.

"Bu dünyadan" gəraylısında ömrün-günün asta-asta gəlib-kecdiyi bu dünyada "ayrılmayıñ kef-damaqdan" desə də, yenə də özünün həyat prinsipinə sadıq qalaraq "döndərməyin qəlbə haqdan" tövsiyəsini də unutmur. O, yaxşı bilir ki, çox şahların öz taxt-tacından endiyi bu dünyada pisler tez olmaz, bu dünyadan nələrin getdiyini isə "milyon sayı saya bilməz".

"Ağır ellər aşığıyam, istər yaxşı, yaman məni", - deyən böyük saz-söz ustadı Mikayıl Azaflı çox haqlı olaraq özünün ölməzliyinə də inanır: "Özüm ölsəm, sözüm ölməz, saxlar eşr, zaman məni".

Beli, nə qədər ki, xalqımız yaşayır, kökü minilliklərə söy-kənən aşq sənəti yaşayır, Mikayıl Azaflıını da, özünün də dediyi kimi, eşr, zaman yaşa-dacaq. Özü ayrıca bir məktəb olan ustadın ırsını tədqiq etmək, qoruyub gələcək nəsil-lərə چatdırmaq isə bu sənətin daşıyıcılarının və tədqiqatçıları-bın borcudur. Unudulmaz Xalq şairi Zəlimxan Yaqub demiş: "O məktəbin şagirdi, tələbəsi nə qədər çox olsa, bir o qədər xalqın, millətin, sənətin, ruhun, yaddaşın və gələcəyin xeyrinədir".

**Musa NƏBİOĞLU
Azərbaycan Aşıqlar
Birliyinin katibi,
Əməkdar Mədəniyyət İşçisi**